

Modelarea proceselor sociale

Internetul și rețelele de comunicare

-Proiect-

Andrei Denisa Cristina
Master CEC, grupa 1092

Contents

<i>Internet - concept si istoric</i>	3
Componente ale retelei INTERNET	5
Functionarea retelei.....	6
Aplicatii Internet	7
<i>World Wide Web</i>	9
<i>Telefonia celulară</i>	10
<i>Internetul și rețeaua WWW vs rețele de comunicare: exemple, telefonie mobilă</i> ...	12
Accesul la Internet	12
Comunicarea reală vs. comunicarea virtuala.....	13
<i>Bibliografie</i>	16

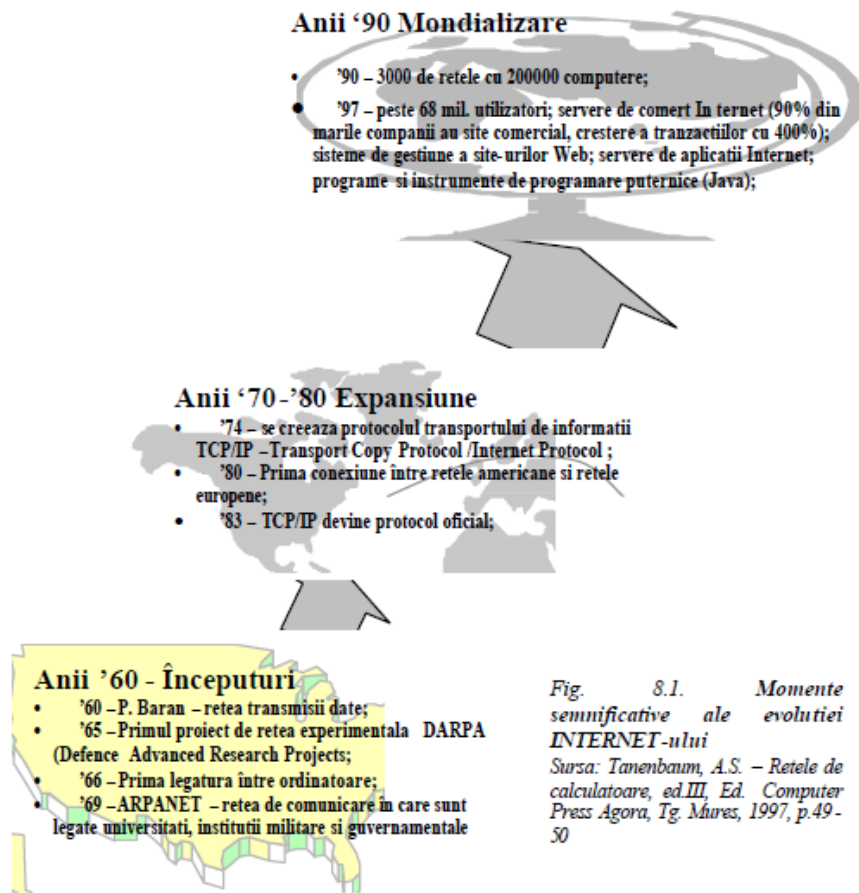
Internet - concept si istoric

Internet-ul este privit ca o „retea de retele” ca urmare a faptului ca mai multe retele diferite conduse si gestionate de mai multe organizatii sunt interconectate pentru a forma INTERNET. El reprezinta, de asemenea, un mediu informational si de calcul cu o multitudine de servicii si resurse, baze de date, biblioteci etc., fiind un instrument ce ofera acces la cantitati mari de informatii din întreaga lume. Dat fiind ca scopul sau esential este acela al asigurarii transportului de date, Internet-ul este considerat domeniul protocoalelor si sistemelor de operare.

Internet-ul poate fi definit ca: ***multimea tuturor retelelor IP interconectate; colectia a milioane de calculatoare gazda atasate; comunitatea mai multor zeci de milioane de utilizatori.***

Geneza Internet-ului este practic imposibil de localizat în timp. Originile rețelei INTERNET trebuie cautate în rapoartele catre Rand Corporation ale lui Paul Baran (*Platon, Thierry - Inceputurile Internetului, revista Planeta Internet*), care, la începutul anilor '60, a intuit si a prefigurat pentru prima data posibilitatea construirii unei rețele de transmisii de date. De a lungul timpului INTERNET-ul a înregistrat o evolutie exploziva astfel încât acum toti specialistii accepta ideea ca ea a capatat dimensiuni mondiale. Momentele mai importante în evolutia acestei rețele sunt evidentiata în diagrama din figura 1.

Daca privim Internet-ul ca "o retea de retele", în care fiecare subsistem de rețele având propria sa origine si fiind constituit pentru a ajuta la definirea scopului si dimensiunii Internet-ului, vom înțelege de ce nu se poate identifica cu precizie anul crearii internetului.

La mijlocul anilor '60 se înregistrează primele experimentarea primelor rețele de calculatoare care au facilitat apariția conceptului de “rețele cu comutare de pachete”. În 1969, ARPA (Advanced Research Projects Agency – Agenția pentru proiecte de cercetare avansată) a Departamentului Aparării a S.U.A. a creat ARPANET² - o rețea extinsă care conectează experții din mediul universitar american și cercetătorii din centrele de cercetare ale Departamentului Aparării. Inițial această rețea avea patru noduri la care ulterior aveau să se adauge și alte componente prin conectarea unor rețele locale. Obiectivul a fost acela de a se realiza o rețea în care să se realizeze un transfer de mesaj de la un expeditor la un destinatar, chiar dacă o parte din ea ar avea defecțiuni. Partea cea mai importantă a cercetărilor pentru această rețea au fost realizate în cadrul universităților unde s-au creat (ca rezultat al unor proiecte de cercetare) și protocoalele de rețea utilizate³. Aceste protocoale au devenit nucleul protocoalelor pentru Internet denumite generic TCP/IP⁴.

În anii '80 rețelele conectate la ARPANET au continuat să crească ca număr, majoritatea marilor universități, agențiile guvernamentale, muzeele, bibliotecile, mari instituții

interconectându-se și utilizând setul de protocoale TCP/IP. Astfel, ARPANET a devenit coloana vertebrală (backbone) a conexiunilor între localizarile strategice majore. În 1982, ARPANet s-a unit cu rețeaua militară MILNet. Totodată, și-au făcut apariția și alte rețele precum BITNET (Because It's Time Network) și CSNET (Computer Science Network). Aceste rețele deși inițial au funcționat separat s-au conectat rețeaua extinsă care a fost denumită "rețea de rețele" s-au INTERNET (prescurtare de la Internetwork system - sistem de interconectare de rețele).

Anii '90 marchează o expansiune nebanuită a Internet-ului. Frecvența cu care se leagă la rețeaua mondială marile și micile companii este foarte rapidă. Alături de acestea o multitudine de persoane fizice accesează Internet-ul prin intermediul distribuitorilor sau prin servicii familiare deja, cum ar fi CompuServe, Delphi sau America OnLine.

Deși ARPA a creat nucleul Internetului, nu se poate vorbi de un anumit proprietar sau o organizație care să-l conducă.

Fiind perceput ca o rețea mondială INTERNET-ul excelează prin multitudinea de aplicații care stau la dispoziția utilizatorilor, aplicații care înregistrează pe zi ce trece o diversificare din ce în ce mai mare.

Componente ale rețelei INTERNET

În 1992 a fost constituită o asociație de voluntari ISOC (Internet SOCIety), organizație cu autoritate privind administrarea ansamblului de rețele (tehnologii și strategii de viitor).

Anual ISOC alege patru componente:

- § IAB (Internet Architecture Board) – un consiliu care supraveghează dezvoltarea și evoluția protocoalelor de rețea;
- § IETF (Internet Engineering Task Force) – grup însărcinat cu dezvoltarea specificațiilor care vor deveni eventual standarde; în competența IETF intră și alocarea adreselor pentru cei care doresc să se conecteze la Internet;
- § IESC (Internet Engineering Steering Group) – grup care are responsabilitatea stabilirii strategiilor și programelor de perspectivă ale rețelei Internet;
- § IRTF (Internet Research Task Force) – grup care are în obiectiv o problemă asemănătoare cu IETF, dar ocupându-se mai mult de tehnologia interconectării și știința informației;

§ IANA (Internet Assigned Numbers Authority) – grup care administrează Serviciul de Nume de Domeniu (Domain Name Services).

Informatii si documentatii on-line referitoare la Internet sunt puse la dispozitie de InterNIC (International Network Information Center) creat de NSF (National Science Foundation). Toata gama de standarde, rapoarte si documente referitoare la administrarea si functionarea Internet-ului sunt oferite on -line în retea sub numele de RFC (Request For Comments), prin FTP (File Transfer Protocol) de pe server-ul ds.internic.net.

Functionarea rețelei

Constituit ca o retea de rețele (un exemplu este redat în figura 2);

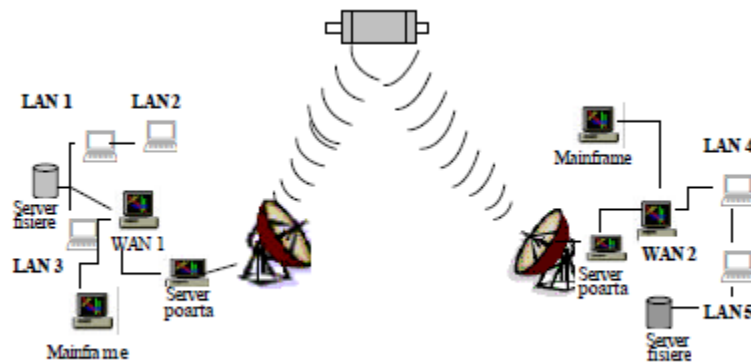

Fig. 2. Exemplu de arhitectura INTERNET

INTERNET -ul este format din urmatoarele tipuri de componente:

§ *Infrastructuri:*

- o multimea tuturor rețelelor IP interconectate;
- o colectia a milioane de calculatoare gazda.

§ *Servicii pentru:*

- o administrare (protocoale: TCP/IP, SMTP, IMAP etc.);
- o comunicarea dintre persoane pe Internet (e-mail, News, Usenet);
- o comunicarea dintre calculatoare (Telnet, Ping);
- o difuzarea informatiei (FTP, WEB, Gopher);
- o cautarea informatiei (Archie, Wais).

- § *Utilizatori:* sute de milioane de utilizatori (numarul acestor utilizatori fiind în continua expansiune);
- § *Resurse:*
 - o multimea resurselor tuturor retelelor IP interconectate;
 - o colectia resurselor milioanele de calculatoare gazda.

În vederea asigurării competitivității orice întreprindere comercială care dorește să-și desfășoare afacerile utilizând mediul Internet va trebui:

- § să fie prezentată prin intermediul unui site Web;
- § să funcționeze non-stop (cerința impusă de prezența pe WWW);
- § să dispună de soluții de stocare în rețea pentru gestionarea volumului urias de informații generat;
- § să mențină un contact permanent cu clienții, partenerii, furnizorii și angajații;
- § să utilizeze soluții fiabile pentru aplicații în măsura să asigure o permanentă funcționare;
- § disponibilitate, scalabilitate, performanță și securitate.

Aplicații Internet

De-a lungul timpului, Internet-ul a oferit utilizatorilor săi patru aplicații principale:

- *Posta electronică (e-mail)* care înregistrează un nivel foarte mare de utilizatori. Ca facilitate, ea a existat din primele zile ale precursorului Internet-ului, ARPANET. Foarte mulți utilizatori apelează la această facilitate și consideră posta electronică, principalul lor mijloc de dialog cu lumea exterioară, net superior telefonului și poștei obișnuite. Internet-ul oferă programe de posta electronică, practic pe orice tip de calculator.
- *Grupurile de stiri (usenet)* care sunt colectivități specializate pe un anumit domeniu, și în care utilizatorii cu un anumit interes comun pot să facă schimb de mesaje. Există mii de grupuri de stiri, organizate pe subiecte tematice din domeniile tehnice sau nontehnice, științei, divertismentului și politicii. Fiecare grup de acest gen fiind o colectivitate de inițiați are eticheta, stil și obiceiuri proprii.
- *Conectarea la distanță.* Este o aplicație oferită de Internet prin care utilizatorii aflați oriunde pe Internet pot să se conecteze la orice mașină din rețea pe care au gestiunea unui cont propriu. Pentru aceasta Internet-ul oferă programe specializate cum ar fi Telnet sau

Rlogin.

- *Transfer de fisiere*. Transferul de fisiere este în fapt o copiere a fisierelor de pe o masina din Internet pe alta. Ea este posibila utilizând programul FTP⁶. Utilizând aceasta aplicatie orice utilizator poate sa-si transfere pe propriul calculator un volum mare de articole, baze de date sau alte informatii.

În dezvoltarea sa istorica, pâna la începutul anilor '90- Internet-ul a fost o retea în care colectivitatea de utilizatori era în mare parte compusa din cercetatori din domeniul academic, guvernamental sau industrial. Odata cu introducerea aplicatiei, *WWW (World Wide Web)*⁷, retea s-a orientat si catre noi utilizatori care nu erau membri ai domeniului academic. Prin aceasta aplicatie Internet-ul intra în domeniul comercializarii, deoarece ea face posibil accesul tuturor la site-uri⁸ care pun la dispozitie un numar de pagini interconectate de informatii care contin text, fotografii, sunet sau chiar imagini video⁹. Dat fiind ca, numarul lor este foarte mare, Internet-ul ofera o serie de facilitati de cautare utilizând *motoarele de cautare*¹⁰.

Printre sursele de informatii mentionam *Faq-urile*¹¹, care sunt, in general, liste întocmite de catre administratori sau moderatori de grupuri de discutii sau de stiri (newsgroups). *Faq-urile* sunt optiuni foarte utile pentru cei care nu au acces regulat la servicii de tip News. Aceste grupuri sunt actualizate permanent catre autorii lor si acopera cel putin tot atâtea domenii ca si serviciul de News. *Faq* poate facilita accesul la documente care explica fundamentele utilizarii Internet-ului si a diverselor programe care circula în retea.

Faq-urile pot fi localizate cu mijloace de cautare de tip client-server¹² Gopher, Archie, Veronica sau Jughead.

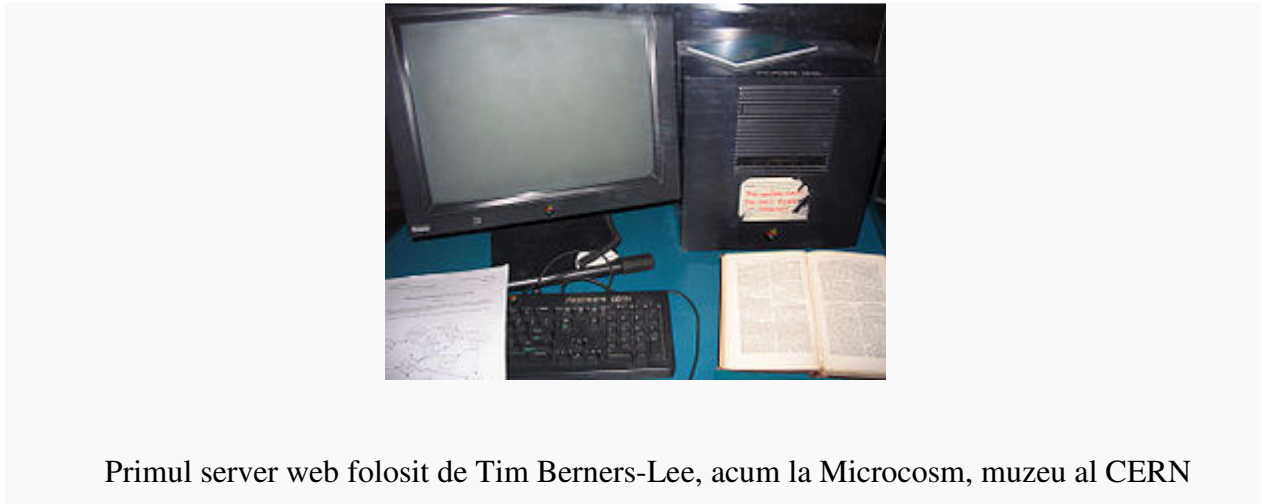
Archie este un sistem client-server care se foloseste pentru gasirea rapida a fisierelor pastrate pe serverele FTP. Un server Archie permite regasirea unui fisier dintr-un milion, putând cauta în peste un milion de servere FTP care sunt la dispozitia publicului.

Gopher este atât un sistem-protocol, cât si programul folosit efectiv pentru cautare. Si acesta se bazeaza pe arhitectura client-server. Un server *gopher* ofera accesul la biblioteci de texte clasate tematic. Anumite servere gopher utilizeaza instrumente de cautare cum ar fi **Veronica**¹⁵ sau **Jughead**¹⁶. Ele ofera posibilitatea de localizare a documentelor, pe mai multe servere gopher in acelasi timp, utilizând cuvinte cheie. Cea mai mare parte a interfetei grafice *WWW (World Wide Web)* integreaza functionalitatea unui gopher, dar ele nu servesc obligatoriu accesul la aceasta vasta retea de informatie¹⁷.

Internet-ul este, potrivit specialistilor, rețeaua care, dacă își va controla tendințele entropice ce sunt rezultatul dezvoltării rapide din ultimul deceniu, va reuși prin nivelul ridicat de interconectare, să transforme întreaga planetă într-un satuc în care informațiile se vor mișca cu mare rapiditate de la o “casa” la “alta”.

World Wide Web

Webul a fost inventat în 1989 la Centrul European de Cercetări Nucleare (CERN) din Geneva, Elveția. Propunerea inițială de creare a unei colecții de documente având legături între ele ^[1] a fost făcută de Tim Berners-Lee în martie 1989. Propunerea a apărut în urma problemelor de comunicare pe care le întâmpinau echipele de cercetători ce foloseau centrul, chiar și folosind poșta electronică.

Primul server web folosit de Tim Berners-Lee, acum la Microcosm, muzeu al CERN

Primul prototip al acestei colecții (mai întâi în format de text simplu) a apărut nu mult înainte de decembrie 1991, când s-a făcut prima lui demonstrație publică. Studiul a fost continuat prin apariția primei aplicații grafice Mosaic, în februarie 1993, realizată de cercetătorul Marc Andreessen de la centrul universitar *National Center for Supercomputing Applications* (NCSA) din orașul Urbana-Champaign din statul federal Illinois, SUA.

Termenul **World Wide Web**, abreviat **WWW** sau și **www**, numit scurt și **web**, care în engleză înseamnă „pânza” (de păianjen); de multe ori este confundat cu rețea (net) este totalitatea siturilor / documentelor și informațiilor de tip hipertext legate între ele, care pot fi accesate prin rețeaua mondială de Internet (net = rețea). Documentele, care rezidează în diferite

locații pe diverse calculatoare server, pot fi regăsite cu ajutorul unui identificator univoc numit URL. Hipertextul inclusiv imagini etc. este afișat cu un ajutorul unui program de navigare în web numit browser, care descarcă paginile web de pe un server web și le afișează pe un terminal „client” la utilizator.

WWW este numai unul din numeroasele servicii și aplicații informatice disponibile în Internet. Alte servicii sunt de exemplu: afișarea de informații cu formă de text, imagini și sunete, poșta electronică e-mail, transferul de fișiere de date și informații FTP, chat, aplicații video și *video on demand*, servicii telefonie și telefonie cu imagine prin Internet de tip VoIP, posturi de radio și televiziune prin Internet, e-commerce, sondări de opinie, răspândirea știrilor prin metode RSS, toate genurile de grafică și muzică, lucrul pe un calculator de la distanță prin Internet, grupuri de discuții pe diverse teme, sisteme de jocuri interactive, distribuție de software ș.a.

Browseerle actuale pot nu numai să afișeze pagini web, ci oferă și interfețe către celelalte servicii Internet, având astfel un efect integrator (pentru toate serviciile e suficient un singur browser). De aceea granițele dintre serviciul WWW și celelalte servicii din Internet nu sunt întotdeauna clare.

Telefonia celulară

Telefonia mobilă a înregistrat în ultimul deceniu o creștere mai rapidă decât cele mai optimiste previziuni și o scădere considerabilă a costurilor echipamentelor și serviciilor oferite.

Primul sistem de telefonie celulară, folosit în America de Nord (Chicago – 1979), a fost denumit Advanced Mobile Phone System, sau AMPS. Apoi au fost dezvoltate sisteme similare, cum ar fi Nordic Mobile Telephone (NMT) în Scandinavia (1981), sau Total Access Communications System (TACS) folosit în Marea Britanie (1985), China și alte țări. Alocarea spectrală se situa în zona frecvențelor cuprinse între 800 și 900 MHz.

A doua generație de sisteme celulare, concepută de Groupe Speciale Mobile (GSM) în Stockholm, 1982, de către 11 țări, a fost nu doar o interfață radio pentru comunicații, ci un standard pentru o rețea completă care și-a propus să dezvolte produse pe scară largă, cu costuri reduse, făcând posibil roaming-ul între țări, și să introducă servicii integrate de date, fax, mesaje SMS, precum și codarea vocală pentru evitarea interceptărilor.

Tehnologia comunicării mobile

Scopurile sistemelor de comunicație mobilă, multi-acces, sunt: calitate, apropiată de cea a serviciilor prin cablu, acoperire cvasi-universală, cost redus al echipamentelor, număr minim de stații radio fixe. Implementarea sistemelor de comunicație celulară cu sute de canale active a devenit practică odată cu dezvoltarea sintetizatoarelor de frecvență compacte și ieftine. Prezența microprocesorului permite implementarea unor protocoale sofisticate al mesajelor vocale și de date.

Structura în celule a transmisiilor radio permite deplasarea receptoarelor între celule fără a fi întreruptă legătura, transferul făcându-se automat prin procedeul denumit „handover”.

În cadrul unui spectru de frecvențe sunt disponibile mai multe sute de canale. Pentru fiecare conversație este folosit un canal al unei stații de bază. La „handover” stația mobilă este redirecționată pentru emisie pe un nou canal activ în noua celulă.

Reutilizarea frecvenței

Conceptul central în cadrul teoriei comunicațiilor celulare este cel al reutilizării frecvențelor. Dacă fiecare frecvență ar fi asociată unei singure celule, capacitatea totală a sistemului ar egala numărul total de canale și deci nu ar putea exista decât câteva mii de abonați într-un sistem. Prin reutilizarea canalelor în celule multiple sistemul geografic poate crește fără a fi limitat geografic.

Reutilizarea depinde în principal de faptul că atenuarea câmpului electromagnetic în banda de comunicație celulară tinde să crească mai repede cu distanța decât o face în spațiul liber.

Un sistem raționalizat și ideal de utilizare a frecvențelor celulelor de comunicație poate fi descris folosind o acoperire clasică a unei zone cu celule hexagonale. Prin urmare cele șapte seturi de canale folosite, reprezentate printr-o culoare, pot fi replicate în toată zona de acoperire.

Se observă că nu sunt adiacente două celule colorate similar, deci care folosesc același canal. Capacitatea unui model de reutilizare pe un număr K de căi se poate calcula prin împărțirea la K a numărului total de canale disponibile. De exemplu, pentru $K=7$ și 416 canale, vor fi aproximativ 57 canale disponibile într-o celulă, iar la încărcare tipică de 0,05 pe fiecare abonat, fiecare zonă de acoperire suportă aproximativ 1140 de abonați.

Internetul și rețeaua WWW vs rețele de comunicare: exemple, telefonie mobilă

Accesul la Internet

Există un șir întreg de metode de cuplare fizică a unui calculator sau aparat „inteligent” (*smart*) la Internet.

Acces prin linie de telefonie fixă

Accesul unui utilizator la Internet prin intermediul rețelei de telefon analogice fixe tradiționale: utilizatorul unui calculator cheamă programul de comunicație necesar, care mai întâi se conectează la modem. Modemul este o componentă a calculatorului care convertește semnalele digitale (de transmis) în semnale analogice, care pot circula în rețeaua telefonică. Apoi modemul „formează” numărul de telefon al unui furnizor de servicii Internet - ISP. Semnalele modulate (de fapt datele) sunt transferate la punctul de livrare (Point Of Presence, POP) al ISP-ului, unde sunt preluate din sistemul telefonic și transferate în rețeaua regională de Internet a ISP-ului. Din acest punct sistemul este în întregime digital și se bazează pe comutarea de pachete (*packet switching*); în acest sistem de transmisie informația care trebuie transmisă este "mărunțită" în multe pachete mici, care sunt apoi transmise la destinație în mod independent unele de altele și chiar pe căi diferite; sigur că la destinație pachetele trebuiesc reasamblate în ordinea corectă.

Pe lângă utilizarea rețelei fixe publice aceeași tehnică se poate folosi și pe linii fixe dedicate (închiriate).

Acest tip de acces a rămas în urmă ca viteză și siguranță în funcționare și nu se mai utilizează aproape deloc.

Acces la un ruter (sau modem ADSL) conectat la rețeaua fixă de telefonie sau de ADSL

Legătura de la placa de rețea (NIC) din computerul local la ruter se poate face:

- printr-un fir, sau și
- fără fir (*wireless*); atunci NIC leagă prin radio la un așa-numit *Active Point* sau *Hotspot* integrat în ruter, legătură bazată pe tehnica Wi-Fi sau altele (WLAN).

Acces printr-un controler de comunicații dedicat

Acces prin rețele de telefonie celulară, mobilă

Legătură prin radio, de la un telefon celular de tip *smartphone*, de la un calculator portabil sau, mai general, de la un dispozitiv Internet mobil la antena celulară terestră, utilizând tehnicile GSM sau UMTS.

Comunicarea reală vs. comunicarea virtuală

În această viață ai cel puțin 100 de prieteni: ei nu uită niciodată când e ziua ta, știi întotdeauna despre ei când merg în concediu, unde ies în oraș și, eventual, ce au mâncat la masa de prânz. Este vorba, desigur, despre o lume paralelă cu cea reală, lumea din rețelele de socializare. ȘTIRI PE ACEEAȘI TEMĂ. Facebook creează o dependență periculoasă: doi tineri au spart sediul ... Rețeaua socială Facebook are peste 800 de milioane de utilizatori activi. 50% din aceștia intră pe pagina personală cel puțin o dată în fiecare zi. „Volumul rețelelor sociale din mediul online este atât de mare, încât fenomenul parcă a explodat. Și se pare că devine din ce în ce mai răspândit, «înghițind» viața socială reală”, observa profesorul de matematică și de informatică Dan Ștefănescu din cadrul Universității Suffolk din Boston, SUA. Nici nu este de mirare, de vreme ce prietenia în rețelele de socializare nu este condiționată, de cele mai multe ori, decât de proximitate sau de unele interese comune.

Ca să devii prieten cu cineva pe Facebook nu trebuie să-ți demonstrezi calitățile, de altfel poate doar criteriile superficiale de tipul aspectului fizic contează în astfel de situații. „Este mult mai ușor să-ți faci noi prieteni în rețelele de socializare fiindcă, spre deosebire de viața reală, o persoană se poate «împrieteni» cu prietenii prietenilor la infinit”, a completat profesorul Dan Ștefănescu, care folosește rețelele sociale online ca unealtă de cercetare. Așa ajunge o persoană să aibă în medie 130 de prieteni în viața virtuală, față de maximum 10 în viața reală.

Prietenii virtuale le sabotează pe cele reale Evident, o prietenie virtuală nu va fi niciodată la fel de profundă ca aceea care se leagă în viața reală, decât dacă cele două ajung, la un moment dat, să se întrepătrundă. Mulți psihologi susțin chiar că relațiile virtuale pot afecta în mod considerabil viața socială reală, având avantajul că pot fi cultivate fără absolut niciun deranj. Unii dintre noi nu mai comunică nici măcar cu colegii la serviciu în scurtele pauze, ci își verifică pagina de Facebook. Iar după o zi obositoare de lucru, nu mai au energia necesară pentru a ieși în oraș cu prietenii, în schimb își „spionează” până târziu în noapte amicii din rețelele de socializare.

Ne satisfacem nevoia de a-i spiona pe ceilalți În principiu, în cadrul acestor relații virtuale, nu suntem mai mult decât martorii unor detalii intime aparținând prietenilor noștri. Un articol publicat în revista americană „Scientific American Mind” anul acesta arată că nevoia de a-și observa îndeaproape semenii este specifică și unor primat, cum sunt cimpanzeii. Totuși, socializarea în rețelele virtuale de tipul Facebook, Twitter, LinkedIn sau, mai nou, Google+ nu răspunde numai unei nevoi ancestrale, ci are și oarecare beneficii, spun oamenii de știință. Unul dintre ele ar fi că persoanele retrase, care nu-și fac cu ușurință prieteni în viața reală pot deveni mai sociabili în mediul virtual și nu se vor mai simți la fel de singure. Favorizează dezvoltarea unor zone cerebrale.

Un studiu realizat de oamenii de știință britanici de la Colegiul Universitar din Londra a demonstrat că numărul de prieteni de pe Facebook influențează materia cenușie din creier. Astfel, cu cât avem un număr mai mare de prieteni în rețelele de socializare online, cu atât anumite zone din creier se dezvoltă mai mult. Potrivit cercetătorilor britanici, trei arii cerebrale din neocortex (stratul exterior al celor două emisfere cerebrale, cu dezvoltarea cea mai complexă) se modifică în funcție de nivelul de socializare pe Facebook. Doar una dintre aceste zone este responsabilă de percepția socială atât în viața reală, cât și în lumea virtuală. Ea vizează modul în care procesăm și în care memorăm reacțiile emoționale ale celor din jur. Celelalte două zone care se dezvoltă la cei cu mulți prieteni pe Facebook sunt specializate pentru relaționarea virtuală.

Cum ne influențează comportamentul zilnic, în rețelele de socializare sunt popularizate cazuri ale unor persoane bolnave care au nevoie de ajutor bănesc pentru a se trata. Atunci când li se prezintă o astfel de situație, mulți dintre noi își dezvoltă latura generoasă și empatică. Fie că trimitem mai departe anunțul respectiv, fie că venim în ajutorul celui nevoiaș într-un mod mai practic, ne dovedim, într-o oarecare măsură, altruismul.

De asemenea, prin intermediul rețelelor de socializare sunt popularizate și o serie de probleme de sănătate. Un exemplu în acest sens este campania de conștientizare asupra problemei pe care o reprezintă cancerul de sân la ora actuală. Chiar dacă majoritatea femeilor nu au făcut decât să posteze pe peretele principal (wall) mesaje legate de cancerul mamar, o parte dintre ele au mers mai departe de atât. Ele s-au interesat care sunt metodele de monitorizare a sănătății sânilor și chiar și-au făcut analizele necesare. Aceasta înseamnă că rețelele sociale pot să ne influențeze și în mod pozitiv starea de sănătate. Intimitatea, de domeniul trecutului

„Singur”, „Într-o relație și e complicat” sunt etichetele care-i anunță pe toți prietenii din listă cu privire la viața ta de cuplu. În plus, în multe cazuri, situații din viața personală, dacă nu chiar intimă, devin „de postat pe Facebook”.

De altfel, potrivit statisticilor acestei rețele de socializare, în fiecare zi sunt publicate peste 250 de milioane de fotografii. Din acest motiv, noțiunea de intimitate a căpătat alt înțeles, iar noi am ajuns să ne expunem tot mai mult. Ne fac mai infantili Unii cercetători în neuroștiințe spun că timpul îndelungat dedicat socializării online nu rămâne fără consecințe nici asupra fizicului, nici asupra psihicului.

De altfel, profesorul Susan Greenfield din cadrul Universității Oxford consideră că noile rețele de socializare „infantilizează” creierul. Mai exact, ea crede că acest tip de socializare ne determină să regresăm până la stadiul în care redevenim atrași de zgomote și de lumini strălucitoare, să avem o atenție limitată și să nu gândim în perspectivă. Specialistul nostru Lena Rusti psiholog psihoterapeut Rețelele de socializare sunt un mediu prielnic de decompensare a nevoilor ce nu pot fi exprimate plenar „in vivo”. În rețelele de socializare putem întâlni de la persoane integrate social, care își completează viața socială împărtășind lucruri cu prietenii sau care găsesc oportunitatea de a face noi cunoștințe, până la persoane cu probleme serioase de integrare, care nu știu sau nu se simt în stare să interacționeze natural. Din această cauză, o persoană foarte activă pe o rețea de socializare nu este numai decît o persoană sociabilă.

Diferența se poate observa chiar dacă nu întâlnești acea persoană, atunci când comunicarea este de mai lungă durată, pentru că timpul scoate la iveală eventualele probleme ale persoanei.

Bibliografie

- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Internet>
- http://romanian.ruvr.ru/2012_08_17/85400799/
- http://adevarul.ro/life-style/stil-de-viata/cum-schimba-viata-retelele-socializare-1_50acfeb07c42d5a6638d4b6a/index.html
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Re%C8%9Bea_de_socializare
- <https://www.moodle.ro/preparandia/index.php/liceall/item/409-comunicarea-prin-internet>
- http://referat.clopotel.ro/Telefonia_celulara-7677.html
- *Platon, Thierry - Inceputurile Internetului, revista Planeta Internet,*
- *Sursa: Tanenbaum, A.S. – Retele de calculatoare, ed.III, Ed. Computer Press Agora, Tg. Mures, 1997, p.49 - 50*